

Publicerad 2018-09-25 12:02 av Tomas Karlsson

Det här är en historia som jag började skriva på 1990.

Det var tänkt att den skulle bli en roman. Men här är vi nu, nästan 30 år senare, och den har fortfarande bara två kapitel...

En högst märklig historia, kapitel I

Denna högst märkliga historia börjar mycket enkelt. Den börjar i en skog.

Det var en djup, stor och mörk skog. Skogen var mörk inte bara av den enkla anledningen att ljus hade svårt att tränga in mellan de täta trädkronorna. Det kompakta mörker som rådde när denna historia fick sin början berodde också på att klockan var omkring fyra på morgonen. Skogen blev inte heller direkt varken ljusare eller mer gästvänlig av att det dessutom regnade. Eller - att säga att det regnade kanske är en otillräcklig beskrivning av vädret vid detta tillfälle. Regnet formligen öste ner och det hade det gjort i många timmar.

Detta sceneri skulle ha varit föga intressant om inte en man plötsligt hade dykt upp här i denna mörka och extremt våta skog. Inte för att man skulle ha kunnat se honom även om man hade varit där, sikten var på sin höjd en meter på grund av mörkret och regnet. Där var han emellertid, en man som snubblade och svärande trotsade vädrets makter och kämpade sig fram under närapå omöjliga förhållanden.

Vem var då denne modige? Varifrån kom han? Vart var han på väg? Varför måste han i ett sådant fruktansvärt oväder kämpa sig fram genom denna mörka skog? Dessa frågor kunde man ju tro att mannen själv skulle kunna ge svaren på. Faktum var emellertid att just dessa frågor hela tiden kretsade i denne mans huvud. Han visste nämligen praktiskt taget ingenting för tillfället. Han visste inte vem han var. Han visste inte var han var. Han visste inte varifrån han kom eller hur han hade hamnat i denna gudsförgätna mörka och våta skog. En av de få saker han visste var att han befann sig i det märkliga tillstånd som kännetecknar övergången från sanslös berusning till baksmälla. En annan sak var han också helt säker på och det var att det var säkrast att han fick sin stackars ända ut ur den våta skogen innan han drunknade i den.

Han snubblade på mellan stenar och omkullfallna träd. Trots att han försökte skydda ansiktet med händerna rev han sig ständigt på grenar och kvistar. Han var fast besluten att inte stanna trots att han höll på att falla ihop av utmattning. Ibland höll han ögonen stängda, för vad sikten beträffade spelade det ingen större roll. Kanske var det därför han var så ouppmärksam att han inte direkt noterade att det plötsligt slutade regna.

Det slutade nämligen regna, men inte på det vis som det normalt slutar, så att regnet småningom minskar i styrka för att övergå i ett stilla droppande och sedan sluta. Det slutade tvärt, som om någon slagit från en strömbrytare. Luftfuktigheten i denna skog var vid det laget så hög att det knappt spelade någon roll huruvida det regnade eller inte. Mannen snubblade en sista gång på ett omkullfallet träd, föll utmattad med näsan ner i den blöta marken och föll omedelbart i en djup sömn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Karlsson med Poeter.se id #101713 innehar upphovsrätten